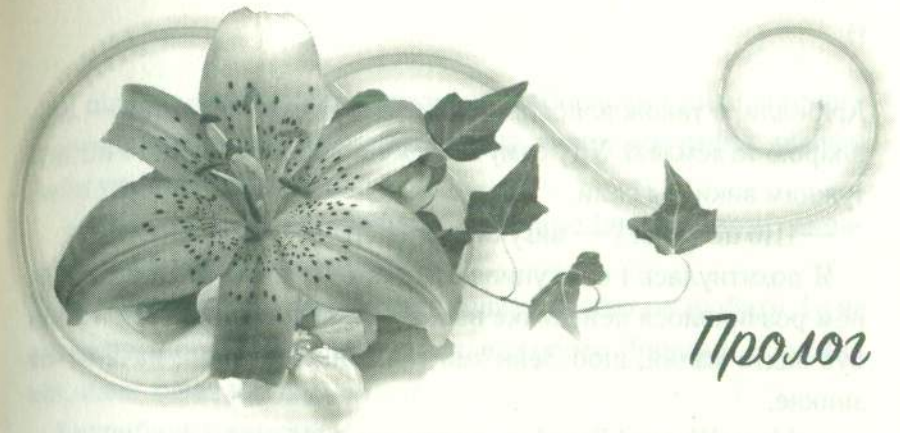

Пролог

Нагадування...

Ізольда

Те, що сталося далі, було одним із найпрекрасніших видовищ у моєму житті.

Усе почалось із Зандера. З місця, де він стояв навколішки, піднялося золоте сяйво, яке, мов хвиля, покотилося до Страйкера й огорнуло його. Тоді перейшло до Адрієна. Воно повністю накрило мого чоловіка, потім увійшло в землю та спалахнуло навколо Зейна, утворивши кокон.

— Ого, — прошепотіла Дон поруч зі мною.

Я ступила вперед, досі тримаючись за руки Арібелли й Дон. Золота магія, здавалося, почала густішати на тілі Зейна. Він зціпив зуби — вочевидь намагався відкрити портал.

— Образ Фейрі в моїй уяві надто слабкий! — з розпачем вигукнув Зейн.

І тоді мені сяйнула думка. Випустивши руки подруг, я кинулася в центр кола. Щойно перетнула межу, по шкірі пробіг легкий струм.

Зейн поглянув на мене з благоанням, коли я потягнулася до сумки на його стегні. Я витягла два камені з кинджалів Дон та

Арібелли, а також власний, і поклала їх під його долоні — між шкірою та землею. У ту саму мить мене майже звалило з ніг потужним викидом сили.

— Що це було?! — вигукнув Зандер.

Я похитнулась і відступила з кола, озираючись. Перед Зейном розчинилося невеличке вікно — портал у наш світ. Та він був надто малий, щоб Зейн зміг пройти, і мерехтів, наче от-от зникне.

— Це ж Жнивні Гори! — вигукнула Арібелла.

І справді — на тому боці portalу виднілися Жнивні Гори Осіннього Двору. Вони були чорні, як ніч, укриті маслянистою речовиною. Зображення блимало, то зникаючи, то знову з'являючись.

— Я більше не витримаю, — простогнав Адрієн.

Зейн гаркнув у відповідь, не здаючись:

— Мені треба лише, щоб портал став трохи ширшим, тоді я зможу пройти.

Але чи варто йому було проходити саме в тому місці, за Жнивними Горами? Це ж не Весняний Двір — не те місце, куди варто потрапити. Та це був його єдиний шанс, і я знала, що він скористається ним попри все.

— Можливо, ми зможемо допомогти, — сказала Дон і кинулася на коліна поруч із Зандером.

— Ні, тримайся осторонь, — прохрипів Зандер. Піт стікав із його чола. Та вона вже вгрузла руками в землю поруч, і я побачила, як промені світла потекли з її пальців, вливаючись у ґрунт.

Портал раптом перестав мерехтіти та розширився.

Спрацювало!

Ми з Арібеллою не сказали ні слова — просто кинулися до своїх чоловіків і влили власну магію. Я пустила крижані потоки в землю і відчула, як вона всотує їх. Ніби з посудини висмикнули корок — і магія хлинула з мене шаленим потоком.

Я підвела погляд: портал уже був завбільшки з двері, а всередину нашого світу почала текти чорна, густа, мов нафта, рідина. Зейн упіймав мій погляд.

— Ні, це надто небезпечно! Спробуємо іншим разом! — закричала я. Це не Весняний Двір.

— Я зупиню прокляття. Або помру у спробах це зробити. І я не дозволю, щоб бодай волосина впала з голови Лорелай, — мовив він, наче давав клятву.

І стрибнув у портал.

Висмикнув руки із землі й помчав уперед якраз у ту мить, коли прохід із гуркотом закритися за ним.

Ми всі попадали на землю, задихані й виснажені. Лежачи на лісовій підстилці, я подивилася на Адрієна, і в грудях защеміло за Зейна.

Ми були одне в одного. А він вирушив сам, ризикуючи всім, щоб урятувати обидва світи.

Нехай зорі бережуть тебе.

Лорелай

Однієї миті Ізольда та вродливий лорд Зейн стояли переді мною в саду, а вже наступної — з'явилася королева Ліліана, і вони зникли.

— Я знала, що тобі не можна довіряти, — прошипіла королева Літа, і її обличчя скривилося від люті. Вона рушила до мене, і я інстинктивно ступила назад, піднявши руки на знак покори.

— Я не знала, що вони тут будуть.

Королева похитала головою.

— Ти не зможеш нас урятувати.

Її слова вдарили в груди, мов стріли, пробивши наскрізь.

— Але я хочу, — озвалась я тихіше, ніж планувала.

Я не була воїном.

Це суперечило моїй магії. Я дарувала життя, а не забирала його. Та попри це, не збрехала — я справді хотіла врятувати наш світ.

Королева наближалася, а я все задкувала, аж поки не вперлася спиною в стовбур дерева. Завмерла, коли Ліліана зупинилася просто переді мною.

— Він тобі сподобався, еге ж? Той лорд, який казав, що приїде по тебе?

Вона чула?!

Серце загупало в грудях. Лист від Ізольди тоді здався мені надзвичайно дивним, але тепер я замислилась: а раптом усе, що вона сказала, правда?

— Вони — наші суджені? — наважилася запитати я пошепки. — Це правда?

У Фейрі не було поняття «суджених», але я знала, що воно означає. Чула про нього лише в казках і легендах, які нам читали в дитинстві. Подейкували, що немає зв'язку сильнішого за той, що з'єднує істинну пару. Це не просто кохання — це ще й магія, що єднає серця.

Губи королеви скривились у зневажливій усмішці.

— Так. Невелика ціна за сто років миру.

Я ледь не заплакала від цього одкровення. Відчай стискав серце. Усі ці роки принцес Двору Літа відправляли до Етеріуму, щоб убити своїх суджених. І тепер королева очікувала того самого від мене.

Я похитала головою. Сльоза скотилася щокою.

— Я не зможу. Я не скривджу його.

Якщо той вродливий чоловік із видіння був моїм судженим, я не зможу завдати йому шкоди.

Королева повільно кивнула.

На її вустах з'явилася ледь вловима посмішка, від якої мороз пішов по шкірі.

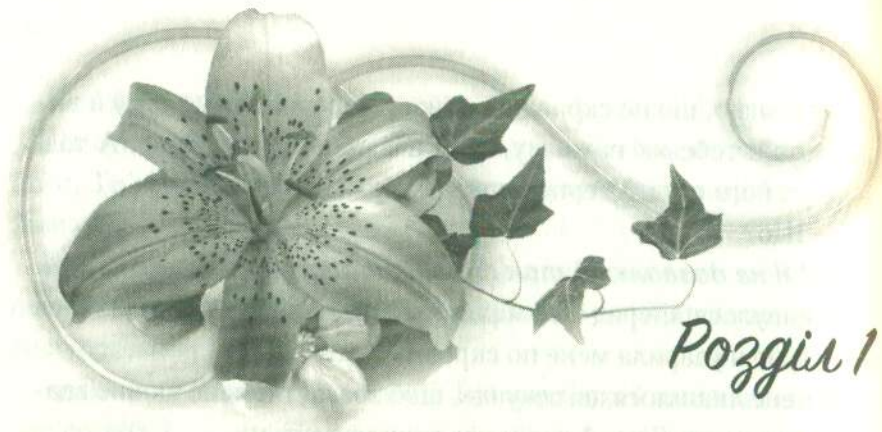
— Я знаю, що не скривдиш, ніжна Лорелай. Саме тому й використаю тебе як наживку, щоб він прийшов до мене. А тоді вирву з його грудей серце і покладу край цій історії.

— Що?

Ні! Я не дозволю їй так використати мене.

Я кинулася вперед із наміром утекти, та вона вихопила щось блискуче й ударила мене по скроні.

У мене лишилося дві секунди, щоб збагнути: мене щойно вдарила королева Літа. А потім усе зникло в пітьмі.

Розділ 1

Зейн

Щойно ноги торкнулися маслянистого схилу, я послизнувся, важко впав на спину і почав ковзати. Я стрибнув через портал, не давши собі й шансу на вагання, і тепер сковзав ступнями вперед із гори.

Я шарпав ногами, намагаючись вчепитися в землю. Хотів уповільнити падіння, та марно. Земля піді мною була слизька, наче сама гора зроблена із чорної олії, і мені не було за що вхопитися.

У відчаї спробував використати свою силу. Сподівався за допомогою магії обв'язати мотузкою з блискавки найближче дерево, але із жахом відчув, що ресурс вичерпується. Магія була набагато слабшою, ніж зазвичай в Етеріумі, тож у мене виникли неабиякі труднощі. Мені все ж вдалося викликати кілька зарядів, але це виявилось важко.

У нас із братами була спільна здатність контролювати тіні, проте кожен із нас мав унікальну варіацію магії. Моя здатність полягала у створенні та керуванні чорною блискавкою, яка сама по собі не могла уповільнити падіння, хіба що я огорнув би її тінями, щоб вона не пропала дерева, за які сподівався вчепитися.

Я якнайшвидше створив новий заряд і вкутає його тінями. Блискавка могла бути небезпечною, коли я того хотів, але, обгорнута тінями, вона могла слугувати мотузкою. Швидким рухом зап'ястя я обмотав тінювим батогом стовбур товстого дерева. Тієї самої миті, коли він натягнувся, мене різко зупинило. Я з полегшенням видихнув.

Я був уже на півдорозі до підніжжя гори, і єдине, що заважало мені скотитися донизу, — це те, що я тримався за мотузку. Мої сідниці, імовірно, були в синцях, і я, можливо, отримав кілька порізів на спині, але чорна рідина, що лилася навколо мене й піді мною, була настільки густою, що практично пом'якшила частину удару. На це було важко дивитися: стільки чорної, маслянистої рідини стікало по всій горі, наче якийсь могутній потік.

Я поглянув назовні, і всередині похололо — удалечинь тягнулися кілометри похмурого краю, що колись, мабуть, був прекрасною землею. Зів'ялі дерева різко виділялися на тьмяному тлі. Ферми занурені в те, що здавалося тією самою чорною речовиною, на якій я послизнувся, і з них виднілися лише верхні частини будинків.

Все, куди сягало око, було оповите тінями й почорнілими полями гнилої рослинності. Небо затягнуте хмарами, сонця геть не видно, і я навіть гадки не мав, котра зараз година.

Тепер я зрозумів, чому Дон, Арібелла та Ізольда так сильно хотіли зупинити прокляття. Тут було набагато гірше, ніж у нашому світі. Ну, можливо, це не зовсім справедливе твердження, оскільки наш народ теж був під впливом прокляття, але тут... земля зруйнована. Невже те саме чекає і на Етеріум?

Мене охопила паніка, і я швидко перевірів, чи сумка досі висить на моєму плечі. Зітхнув із полегшенням, коли намацав її вільною рукою і відчув, що вона досі повна. Усередині було все необхідне для того, щоб зупинити прокляття: карта Фейрі, кинджали та їхні камені, Серце Тіні, флакон до нього та записка для Лорелай. Я був